

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Everling

Pescatore

Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. november 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

U. Everling

Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 11. NOVEMBER 1982¹

Høje Domstol.

Victor Evens har anlagt denne sag mod Revisionsretten med påstand om betaling af en måneds løn. Evens har anført, at beløbet udgør en del af de bosættelsespenge efter fratræden, som han har krav på, men som han endnu ikke har modtaget.

Jeg skal ganske kort gøre rede for de relevante bestemmelser i tjenestemandsvedtægten og sagens faktiske omstændigheder.

I medfør af den gældende formulering af tjenestemandsvedtægtens artikel 71 har tjenestemanden i henhold til de i bilag VII fastlagte betingelser krav på godtgø-

relse af de udgifter, han har haft i forbindelse med, *bl.a.*, sin tiltrædelse eller fratræden fra tjenesten. Overskriften til bilag VII lyder »Bestemmelser om tillæg og godtgørelse af udgifter« og Afdeling 3 vedrører godtgørelse af udgifter. Den indeholder først en bestemmelse om bosættelsespenge i artikel 5, som giver en tjenestemand krav på bosættelsespenge svarende til to måneders grundløn, hvis han ligeledes har ret til husstandstillæg, eller en måneds grundløn i de andre tilfælde. Bosættelsespengene udbetales til den fastansatte tjenestemand, der opfylder betingelserne for at få udbetalt udlandstillægget, eller som kan bevise, at han for at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 20 i vedtægten har måttet skifte bopæl.

¹ — Oversat fra engelsk.

Ifølge artiklens stykke 3 udbetales bosættelsespenge, når det er bevist, at tjenestemanden — og, hvis han har ret til husstandstillæg, også hans familie — har taget bopæl på det sted, hvor han gør tjeneste. Stykke 4 bestemmer, at en tjenestemand, som har ret til husstandstillæg, og som uden sin familie tager bopæl på tjenestestedet, kun har ret til halvdelen af den godtgørelse, han ellers ville være berettiget til. Som følge heraf bestemmes det ligeledes, at tjenestemanden får udbetalt den anden halvdel af godtgørelsen, hvis hans familie flytter til tjenestestedet.

Afsnit B under Afdeling 3 har overskriften »Bosættelsespenge efter fratræden«. Det bestemmes i artikel 6, stk. 1, at en fastansat tjenestemand, som opfylder betingelserne efter artikel 5, stk. 1, ved udtræden af tjenesten har ret til bosættelsespenge svarende til to måneders grundløn for en tjenestemand, der har ret til husstandstillæg, eller i de øvrige tilfælde en måneds grundløn, såfremt tjenestemanden i øvrigt har gjort tjeneste i mindst fire år.

Artikel 6, stk. 4, bestemmer, at bosættelsespenge efter fratræden udbetales, når det er bevist, at tjenestemanden og hans familie eller — såfremt tjenestemanden er afgået ved døden — hans familie alene har taget bopæl på et sted, der ligger mindst 70 km fra hans tjenestested.

I den foreliggende sag tiltrådte sagsøgeren som tjenestemand ved EKSF i Luxembourg i 1953, og han modtog bosættelsespenge efter den dagældende tjenestemandsvedtægt. I 1967 blev han overført til Bruxelles og bosatte sig med

sin familie i Liège. Han modtog i den anledning bosættelsespenge i medfør af artikel 5 i bilag VII til tjenestemandsvedtægten. I 1978 skiftede han tjenestested til Revisionsretten i Luxembourg. Han bosatte sig i Luxembourg, mens hans familie forblev i Liège, og ved denne lejlighed modtog han i medfør af artikel 5, stk. 4, kun halvdelen af godtgørelsen, nemlig en måneds løn. I tidsrummet efter 1978 havde han bopæl i Luxembourg, mens hans familie fortsat var bosat i Liège.

Den 1. juni 1981 fratrådte han tjenesten og flyttede tilbage til sin familie i Liège. I skrivelse af 3. juni ansøgte han om ydelse af bosættelsespenge efter fratræden svarende til det beløb, der tilkom ham efter »vedtægten for tjenestemænd i EKSF, EØF og Euratom«. I besvarelse heraf meddelte Revisionsretten ham, at bosættelsesbeløbet efter tjenestemandsvedtægten for EKSF var lavere end efter den gældende tjenestemandsvedtægt, og meddelte ham derefter, at han ville modtage en måneds grundløn i bosættelsespenge efter fratræden. Ved skrivelse af 18. august indgav Evens en klage over beslutningen, idet han hævdede at have ret til to måneders løn i bosættelsespenge efter fratræden. Klagen blev den 3. december afvist af Revisionsretten, og Victor Evens anlagde sag ved Domstolen den 25. februar.

På et vist tidspunkt hævdede sagsøgeren som allerede nævnt, at han havde ret til godtgørelse efter tjenestemandsvedtægten for EKSF. Som Revisionsrettens advokat korrekt har anført, fremgår det af sag 10/74, *Becker mod Kommissionen*, (Sml. 1974, s. 867), at artikel 99 i 1962-vedtægten for tjenestemænd i EKSF blot opretholdt bestemmelsen om, at tjenestemanden havde ret til at kræve en godt-

gørelse i henhold til den tidligere for EKSF gældende personalevedtægt, hvis han efter den nye vedtægt ville få udbetalt en mindre godtgørelse. Det forekommer klart i den foreliggende sag, at sagsøgeren under alle omstændigheder vil modtage et større beløb efter den gældende vedtægt, hvorfor EKSF-vedtægten derfor ikke synes at være relevant for kravet bortset fra, at den kan tjene som grundlag for fortolkning af den gældende vedtægt.

Sagsøgeren har understreget, at der ikke i artikel 6 i bilag VII er en bestemmelse svarende til artikel 5, stk. 4. Hertil er det blevet anført, at det er indlysende, at når bosættelsespengene skal reduceres til det halve ifølge artikel 5, stk. 4, for den tjenestemand, hvis familie ikke flytter med, skal bosættelsespenge efter fratræden ligeledes halveres for den tjenestemand, hvis familie ikke behøver at skifte bopæl samtidig med tjenestemanden, når han forlader tjenesten, hvorfor man kan slutte, at vedtægtens forfattere ikke fandt det fornødent at indføje en sådan bestemmelse i artikel 6. Jeg håber ikke, at forfatterne har gjort sig sådanne tanker. Det er ikke korrekt, at sagen er så indlysende, at en bestemmelse herom i artikel 6 var overflødig. Der er derimod mere mening i modsætningsvis at slutte, at hvis begrænsningen findes i artikel 5, men derimod ikke i artikel 6, er den bevidst udeladt i sidstnævnte artikel.

Alt taget i betragtning er det afgørende spørgsmål imidlertid, om sagsøgeren kan godtgøre at opfylde betingelserne i artikel 6. Efter artikel 6, stk. 1, har han ret til to måneders grundløn, hvis han

opfylder betingelserne i artikel 5, stk. 1, hvilket er tilfældet; hvis han har ret til husstandstillæg, hvilket han klart har; og hvis han har gjort tjeneste i mindst fire år, hvilket ligeledes klart er tilfældet. Dette giver ham tilsyneladende efter stykke 1 fuld ret til to måneders løn. Artikel 6, stk. 1, skal imidlertid sammenholdes med artikel 6, stk. 4. Det fremgår klart af sidstnævnte bestemmelse, at en tjenestemand kun kan kræve det fulde beløb efter artikel 6, stk. 1, hvis han godtgør, at han og hans familie har taget bopæl på et sted, der ligger mindst 70 km fra hans tjenestested. Ordlyden er klar, jfr. at han »og hans familie har taget bopæl«. Det fremgår ikke af ordlyden, som tilsyneladende hævdede af sagsøgeren, at det er tilstrækkeligt, at han tager bopæl med sin familie i den forstand, at han flytter til det sted, hvor de er bosat. Efter min opfattelse er det nødvendigt for at opfylde artikel 6, stk. 4, at både tjenestemanden og hans familie — når han har familie — sammen flytter til ny bopæl. Sagsøgeren i den foreliggende sag kan ikke føre bevis herfor, da det er klart, at hans familie i hele perioden forblev i Liège.

Sagsøgeren har påberåbt sig EKSF-vedtægtens bestemmelser ikke så meget til støtte for et særskilt krav som for at påvise, at der aldrig har været nogen bestemmelse om nedsættelse af bosættelsespenge efter fratræden til halvdelen, når tjenestemanden, skønt han har krav på husstandstillæg, skifter bopæl, mens familien allerede er bosat et andet sted. Sagsøgeren har ligeledes henvist til artikel 12 i 1956-vedtægten for tjenestemænd i EKSF, hvorefter betalingen af bosættelsespenge efter fratræden er knyttet til betaling af husstandstillæg, og jeg mener at have forstået, at argumentet går på, at når tjenestemanden har krav på husstandstillæg, har han ligeledes krav

på fulde to måneders godtgørelse i form af bosættelsespenge efter fratræden.

Jeg kan ikke se, at disse henvisninger til tidligere lovgivning kan være til nogen hjælp ved fortolkning af en efter min opfattelse klar formulering.

Det er ikke absolut nødvendigt i den foreliggende sag af afgøre, om sagsøgeren har krav på den måneds grundløn, han har fået udbetalt. Der er ikke i sagen uenighed om dette punkt, skønt Revisionsretten har anført, at det logiske resultat af et af sagsøgerens argumenter ville være, at han overhovedet ikke har ret til bosættelsespenge efter fratræden. Hvis dette er tilfældet, kan det rejse tvivl om den løsning, som Revisionsretten går ind for som en anden mulighed.

Jeg skal derfor kort gøre følgende bemærkninger. Der er intet i bilag VII, som udtrykkeligt giver ham ret til godtgørelse, medmindre han og hans familie tager bopæl på et andet sted. Det er helt klart, at sagsøgeren ikke efter artikel 71 alene har noget krav på godtgørelse af udgifter, idet denne ret er undergivet »de i bilag VII fastlagte betingelser«. Det kan højst hævdes, at artikel 71 giver ham ret til godtgørelse af de udgifter, han rent faktisk havde haft, men dette er i modstrid med, hvad parterne efter min opfattelse med rette er enige om, nemlig at der bevidst udbetales et fast beløb til at dække udgifter, som nødvendigvis vil

påløbe, men hvis størrelse vanskeligt kan bestemmes, og som det er dyrt og besværligt for administrationen at kontrollere, hvorfor der ikke findes bestemmelser om kontrol af faktisk afholdte udgifter.

Det kan hævdes, at en gift tjenestemand, som bor alene på tjenestestedet, og som flytter til det sted, hvor familien er bosat, ikke skal afholde udgifter af den art, som det er hensigten at dække, og som jeg netop har henvist til. Han vil kun have udgifter i forbindelse med transporten af sine egendele fra ét hjem til et andet, hvorimod han ikke skal indrette et nyt hjem. Hvis det forholdt sig således, har Evens ikke ret til noget, idet han ikke kan opfylde betingelserne efter artikel 6, stk. 4.

Jeg mener ikke, at dette er hensigten med bestemmelsen. Efter min opfattelse er der her en lakune i udformningen af vedtægten, ligesom i det tilfælde, hvor en tjenestemand bosætter sig med sin familie på sit nye tjenestested, men ved sin fratræden ligeledes skilles fra familien, som forbliver, hvor de er, mens han selv bosætter sig et andet sted. Jeg mener derfor, at for at få ordningen med bosættelsespenge efter fratræden til at virke i den foreliggende sag — og til at virke retfærdigt — må artikel 6, stk. 4, nødvendigvis forstås således, at en tjenestemand, hvis familie ikke bosætter sig med ham (og som derfor kun modtager en måneds godtgørelse efter artikel 5, stk. 4, når han bosætter sig på sit nye tjenestested), har ret til at modtage halvdelen af godtgørelsen, dvs. en måneds løn, når han bosætter sig efter fratræden, såfremt han fremlægger den nødvendige dokumentation.

Skønt det ikke er nødvendigt at tage stilling til dette punkt, mener jeg derfor, at Revisionsretten har fundet den rigtige løsning, og under alle omstændigheder a) at sagsøgerens krav må afvises, idet han ikke opfylder betingelserne efter artikel 6, stk. 4, samt b) at hver part i medfør af procesreglementets artikel 70 bør bære sine omkostninger.